

Arrest

nr. 186 117 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 7 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2014 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS, loco advocaat K. VERSTREPEN, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende via een op 3 mei 2012 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 19 maart 2014 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om tot een

verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 8 april 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.05.2012, met aanvulling op 24.10.2013, werd ingediend door :

*[B.R.] [...]
nationaliteit: Ghana
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 06.01.2012 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 11.02.2014 afgesloten met de beslissing "weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming" door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 2 jaar en 1 maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat zij niet kan terugkeren naar Ghana. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene niet noodzakelijkerwijze dient terug te keren naar Ghana aangezien betrokkene in Griekenland nog een lopende asielprocedure heeft. Betrokkene toont niet aan dat zij niet kan terugkeren naar Griekenland om aldaar de beslissing van haar asielaanvraag af te wachten. Voor wat betreft de bewering dat zij in Griekenland geen middelen van bestaan zou hebben, zij dus niet in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien en uit haar huis werd gezet, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat zij, zolang er nog geen beslissing is genomen in haar asielaanvraag, in de onmogelijkheid is om in Griekenland te werken. De loutere bewering dat betrokkene in Griekenland geen middelen van bestaan zou hebben, zij dus niet in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien en uit haar huis werd gezet, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene heeft zich de Belgische gewoonten eigen gemaakt, respecteert de Belgische wettelijke normen, probeert een beetje Nederlands te leren, is werkwillig en legt een werkbepoofte en een arbeidsovereenkomst voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verstrekt de volgende toelichting:

“Artikel 9 Vw. stelt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis Vw. vormt een uitzondering op artikel 9 Vw. :

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [1 waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]1; - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69). Bijzondere omstandigheden zijn omstandigheden die het moeilijk maken om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Ze moeten een aanvraag met andere woorden niet onmogelijk maken.

Men dient steeds een belangenafweging te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften zoals voorzien in de wet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die hierdoor veroorzaakt worden in een concreet geval. Om een belangenafweging te maken dienen op zijn minst alle aangebrachte elementen mee in rekening genomen te worden. Wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling ‘buitengewoon’ nadelig voor de betrokkene en kan zij buitengewone omstandigheden inroepen.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat, daargelaten dat verzoekster niet kan terugkeren naar Ghana, verzoekster nog niet aantoon dat zij niet kan terugkeren naar Griekenland om vandaar de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Verwerende partij onderzoekt niet of er buitengewone omstandigheden zijn die verzoekster het moeilijk of onmogelijk maken om de aanvraag verblijfsmachtiging vanuit Ghana aan te vragen. Verwerende partij

stelt enkel dat verzoekster in elk geval niet aantoonbaar niet vanuit Griekenland de aanvraag te kunnen indienen.

Verwerende partij stelt dus eigenlijk dat Griekenland de plaats van oponthoud of verblijf is in de zin van artikel 9, tweede lid Vw.

De termen "verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland" worden niet gedefinieerd in de Vreemdelingenwet.

De term verblijfplaats blijkt uit het gebruik ervan in de Vreemdelingenwet niet noodzakelijk een corresponderend verblijfsrecht in te houden, maar enkel een praktische plaatsaanduiding. Het veronderstelt wel dat de vreemdeling er effectief aanwezig is. Het is met andere woorden een niet-normatieve term, het schrijft geen gedrag of handelingen voor. Het is louter benoemend.

Het feit dat in artikel 9 Vw. "verblijfplaats" nog eens wordt gekoppeld aan "in het buitenland" kan echter op een ander gebruik en andere betekenis duiden.

Het kan niet betwist worden dat het mogelijk moet zijn voor de vreemdeling om zich naar de "verblijfplaats in het buitenland" te begeven. Er moet een rechtsgrond zijn die de vreemdeling effectief toelaat om zich naar daar te begeven, zoniet is het immers bijzonder moeilijk of onmogelijk voor de vreemdeling om de aanvraag van daaruit in te dienen en speelt de uitzonderingssituatie waarin artikel 9bis Vw. voorziet.

De vraag die zich stelt is dus of er aanwijzingen zijn dat het mogelijk zou zijn voor verzoekende partij om zich naar Griekenland te begeven om vandaar uit een aanvraag in te dienen.

Waar verwerende partij stelt dat verzoekster niet aantoonbaar niet in Griekenland de behandeling van haar asielaanvraag te kunnen afwachten moet er opgemerkt worden dat België de asielaanvraag behandeld heeft, en daarmee de verantwoordelijke lidstaat in de zin van artikel 3.2. van de Dublin II- Verordening (343/2003) is geworden.

In Artikel 2 van die Verordening wordt "asielverzoek" gedefinieerd als "een verzoek van een onderdaan van een derde land dat kan worden opgevat als een verzoek om verlening van internationale bescherming door een lidstaat krachtens het Verdrag van Genève".

Een "asielzoeker" wordt in dit artikel gedefinieerd als "een onderdaan van een derde land die een asielverzoek heeft ingediend waarover nog geen definitieve beslissing is genomen".

Slechts één lidstaat kan de asielaanvraag behandelen. België heeft de asielaanvraag uitputtend behandeld en er is geen "hangende procedure" waar verzoekster zich op kan steunen om zich naar Griekenland te begeven. Meer zelfs, de Dublin III Verordening zou vereisen dat verzoekster zich direct opnieuw naar België begeeft.

Er is geen enkele wettige grond voorhanden die toelaat dat verzoekster zich naar Griekenland begeeft.

Meer zelfs, er zijn twee jaar na het M.S.S. arrest nog steeds talloze redenen voorhanden die toelaten dat verzoekster zich op artikel 3 van het EVRM zou beroepen om zich maar niet naar Griekenland te moeten begeven.

Uiterst recent verscheen nog een rapport van Amnesty International, dat nog eens herhaalt hoe lamentabel en mensonwaardig het asielsysteem in Griekenland is. Enkele korte maar indicatieve citaten:

"Amnesty International has repeatedly sounded the alarm at reports of grave human rights violations against migrants and refugees at the Greece-Turkey border. In July 2013, it published a report *Frontier Europe: Human rights abuses on Greece's border with Turkey*, examining a range of abusive border-control practices, foremost amongst them being the unlawful and often dangerous practice of summarily pushing intercepted migrants and refugees back across the border to Turkey. The response of the Greek authorities to such allegations by Amnesty International and others¹ has ranged from outright denial to the qualified admission that they may occur on an isolated and infrequent basis. Even this latter claim rings hollow. The fresh research published in this briefing is not, perhaps, sufficient to assert with confidence that pushbacks are systematic – in the sense of constituting a deliberate policy. However,

the sheer volume of credible allegations of push-backs that Amnesty International has been able to document in the last nine months, very much suggests that they are routine: of the 67 people interviewed by Amnesty International over half provided convincing allegations of being pushbacked at least once. The failure of the Greek authorities to acknowledge and eradicate this practice renders them no less culpable.” (Amnesty International, 2014, ‘Greece: Frontier of Hope and Fear, Migrants and refugees pushed back at Europe’s border’, pg. 5)

“The increasingly negative attitudes towards immigration and refugee issues cannot be divorced from Greece’s economic difficulties over the past six years. For much of the population, the crisis has resulted in severe financial hardship, dramatically falling standards of living and the loss of access to vital services such as health care. This has sparked social tensions and a heightened political polarization that is reflected in the recent electoral gains by Golden Dawn. The party, well-known for its aggressive anti-migrant rhetoric, gained 18 of a total of 300 seats in the Greek parliament in the June 2012 elections, while mainstream parties continue to talk tough of migration. Institutional hostility towards migrants and refugees has resulted in the introduction of a range of policies resulting in the violation of the human rights of refugees and migrants. Abusive migration policies, such as routine and prolonged detention – often in appalling conditions, sweep operations targeting irregular migrants, arbitrary detention, racial profiling and ill-treatment, continue to be reported in cities across the country. The aim of all these practices is clear: to encourage irregular migrants already in the country to leave and to deter newcomers. Racist attacks, and the failure of the authorities to investigate them effectively, have also contributed to making Greece a highly dangerous place for refugees, asylumseekers and migrants.” (Amnesty International, 2014, ‘Greece: Frontier of Hope and Fear, Migrants and refugees pushed back at Europe’s border’, pg. 7).

De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De nodige wettelijke en feitelijke gronden om de bestreden beslissing te schragen zijn er niet. Zowel wettelijk als feitelijk kan van verzoekster niet verwacht worden om zich naar Griekenland te begeven om de aanvraag van daaruit in te dienen. Daarenboven werd er geen enkel onderzoek gevoerd naar de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden ten opzichte van Ghana die toelaten dat de aanvraag van op het grondgebied wordt ingediend.

De bestreden beslissing is volstrekt onredelijk in zoverre deze van verzoekster vergt dat zij bewijst waarom zij niet naar Griekenland kan gaan.

Dit houdt niet enkel een schending in van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, maar ook van artikel 9bis Vw.

De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid aan onderworpen is.”

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure,

namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekster aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing besproken. De voorziene motivering laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. Waar verzoekster aangeeft van oordeel te zijn dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd aanvoerde dat aangezien zij een asielaanvraag indiende in Griekenland en inzake deze aanvraag nog geen definitieve beslissing werd genomen er niet van haar kan worden verwacht dat zij, zelfs nu haar asielaanvraag in België definitief werd afgewezen, naar Ghana terugkeert. Zij stelde daarnaast dat zij ook niet naar Griekenland kan terugkeren omdat zij er niet in haar levensonderhoud kan voorzien. Voorts heeft zij gewezen op haar duurzame lokale verankering en haar sociale bindingen in België.

Verzoekster voert aan dat verweerder er in de bestreden beslissing niet van vermocht uit te gaan dat zij zich naar Griekenland kon begeven om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen aangezien haar asielaanvraag ondertussen in België reeds werd behandeld en er geen *“hangende procedure”* in Griekenland meer is. Er dient in dit verband te worden geduid dat verzoeksters optreden weinig logisch is, nu zij eerst in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd, die zij indiende nadat haar asielaanvraag in België was afgewezen, aanvoerde dat verweerder het *“nog lopende onderzoek”* met betrekking tot haar asielaanvraag in Griekenland in aanmerking diende te nemen en vervolgens, in haar verzoekschrift, stelt dat verweerder geen rekening meer kon houden met het feit dat zij een asielaanvraag in Griekenland indiende, daar haar asielaanvraag in België reeds werd afgewezen. De Raad kan daarenboven niet inzien welk belang verzoekster heeft bij haar grief dat verweerder een appreciatiefout maakt door mee te gaan in haar redenering dat haar asielaanvraag in Griekenland nog in behandeling is. Indien verzoekster dient te worden gevolgd in het in haar verzoekschrift ontwikkelde standpunt dat zij niet in Griekenland kan verblijven aangezien de Griekse autoriteiten niet langer een beslissing dienen te nemen inzake de in het verleden in dat land ingediende asielaanvraag dan erkent zij immers dat zij onterecht verwees naar het *“nog lopende onderzoek”* in Griekenland en dit onderzoek geen hinderpaal kan vormen om vanuit haar land van herkomst – Ghana – een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd in te dienen.

Voorts moet worden gesteld dat verweerder in aanmerking heeft genomen dat verzoekster haar duurzame lokale verankering en haar sociale bindingen in België aanvoerde als een buitengewone omstandigheid en hieromtrent heeft gesteld dat de elementen die zij in dit verband aanvoerde – het zich eigen maken van de Belgische gewoonten, het respecteren van de Belgische normen, de poging om Nederlands te leren en de vastgestelde werkwillegheid – niet verantwoorden waarom zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd slechts vanuit België kan indienen. Verweerder heeft hierbij toegelicht dat deze elementen slechts nuttig zijn bij het gegrondheidsonderzoek en heeft hiermee een standpunt ingenomen dat conform de vaste rechtspraak van de Raad van State is. Dit rechtscollege oordeelt immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeksters bewering dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of er buitengewone omstandigheden zijn die het voor haar zeer moeilijk of onmogelijk maken om haar aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging vanuit Ghana aan te vragen mist feitelijke grondslag.

Uit artikel 9bis iuncto artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt daarenboven dat verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf die met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt ingediend als onontvankelijk kan afwijzen indien de aanvrager niet aantoonst dat het voor hem zeer moeilijk of zelf onmogelijk is om zijn machtigingsaanvraag in te dienen vanuit zijn land van herkomst *“of”* zijn land van gewoonlijk verblijf. De vaststelling in voorliggende zaak dat verzoekster niet aantoonde dat er ernstige hinderpalen bestonden om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen vanuit haar land van herkomst volstaat derhalve reeds om de bestreden beslissing te onderbouwen. Het gegeven dat verweerder onterecht zou hebben geoordeeld dat verzoekster ook vanuit Griekenland een verblijfsmachtiging kan aanvragen kan bijgevolg niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Er blijkt niet dat het determinerende motief van de bestreden beslissing incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden wordt niet aangetoond.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de determinerende overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekster evenmin aantoonst dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat evenmin kan worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werd voorbereid.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK